

AMICS DE LA SARDANA

DE L'A. E. TALAIA

ANIVERSARI

TEIXITS - CONFECCIONS - CORTINES

La Rosa

Pl. de la Vila, 12
893 09 31
Vilanova i la Geltrú

Sant Joan, 5
892 29 99
Vilafranca del Penedès

Suministros
ALEMA

Carrer de la Unió, 94

893 40 26 i 893 34 98

INSTAL·LACIONS ELECTRIQUES I DE FONTANERIA
MATERIAL ELECTRIC, SANITARI I AIRE.
DECORACIÓ, LLUMS, VAIXELLES, CRISTALLERIES,
REGALS, LLISTES DE NOCES

Roset, s. a.

Recreu, 65
893 60 11

Rambla Principal, 29
893 02 03

mobles
decoracio
1875

Llibertat, 52

815 48 44

didal

PRE-MAMA I BEBE

Caputxins, 41

Vilanova i la Geltrú

TEIXITS

RIERA

TEIXITS PER A VESTIR
I PER A LA LLAR

Rambla Principal, 20

893 02 15

MERCERIA - PERFUMERIA
LLANES

Sonet

Llibertat, 40

Vilanova i la Geltrú

HELENA
MIDA GRAN

ROBA MODERNA
TALLES ESPECIALS A MIDA
SECCIÓ PRE-MAMA

Llibertat, 147

815 53 09

MODA INFANTIL I JUVENIL

Cuba, 1, bis

893 63 60

ANBÀ

TINTORERIA

Manuel Tomàs, 14

893 06 76

BOUTIQUES

Vogue

Caputxins, 13 i 15

Vilanova i la Geltrú

ORRI - SABONS INDUSTRIALS

Vilanova i la Geltrú

893 05 98

**Socis: Tingueu present
les cases anunciant
en les vostres compres.**

AMICS DE LA SARDANA

de l'Agrupació Excursionista Talaia

AL SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

VINT ANYS, OIÀ!

Aquests últims temps estem de celebracions sardanistes. Que no ho són solament de commemoracions. Perquè les commemoracions, quan són això i res més, són ben poca cosa. El principal és que són celebracions de fets que estan en plena vida. I això dóna ànim, perquè és la vida que continua bategant.

L'any passat vam celebrar els quaranta anys de la Secció Folklòrica, nascuda l'any 1944. Bastants d'aquells companys ja no són entre nosaltres, però, gràcies a Déu també, una bona part, sí. La Secció Folklòrica ha estat a Vilanova un dels pocs agrupaments humans que ha tingut entre nosaltres una vida més dinàmica i comunitària d'entre les que han existit. Així, tal com sona. Angel Olivé i Xavier Garcia en van escriure la història en aquell llibre que porta per títol «La Secció Folklòrica de Vilanova i la Geltrú, una contribució al redreçament cultural del poble després de la desfeta».

Després d'aquella entitat, que començà a esmoreir-se a partir de 1952, perquè els temps i els entrebancs no eren propicis, hi hagué un gran buit a Vilanova en el terreny de la cultura popular, que durà una quinzena d'anys. Era la negror produïda pel temporal constant a què era sotmesa la nostra pàtria. Durant l'any 1966, però, la brosta ressorgí. Alguns dels qui havien portat ben enlaire la flama de l'ideal van veure com l'havien d'alimentar de nou i de nou enlairar-la.

I així fou com nasqué a la vida «Amics de la Sardana». La seva història, molt extractada, però densa i parladora, consta escrita dintre el llibre que hem esmentat. Ara no és lloc de transcriure-la. Fa, doncs, vint anys que la nostra entitat, relleu espontani d'aquella que havia nascut el 1944, viu entre nosaltres i ha fet feina de la bona. I ara ho anem a celebrar: Perquè val la pena. Perquè tenim necessitat de festejar-ho, perquè ens retrobem fidels, perquè hi ha el delit de continuar la tasca. El nostre mòbil, l'any 1944, l'any 1966, ara, i sempre, només és un: ésser testimonis de la vida popular del nostre poble, ésser actors en el seu desenvolupament, i ésser transportadors de la torxa als qui, n'estem convençuts, ens succeiran, com nosaltres vam seguir els atletes dels valors del nostre poble que a Vilanova, amb el nom de Foment de la Sardana, engegaren l'entusiasme per les nostres coses a l'albada del segle actual.

A les nostres festes, que trobareu detallades en els programes, hi sou tots convidats. Perquè són de tots, de tots els qui se senten membres vius del nostre poble.

Cafeteria

ROSALES

XURRERIA

Rambla Principal, 63

893 10 34

ORTIZ
ÒPTICA

RELOTGERIA I JOIERIA

Caputxins, 19

893 05 63

MERCERIA
I LLANES

Camañes

Caputxins, 14

Vilanova i la Geltrú

Perfumeria

PAQUITA

ELS MILLORS PRODUCTES

Sant Gregori, 20

893 13 75

INFANT ROSADENC, SOMRIENT, DÉU PETIT, PER QUÈ CREIXES?

De «Complanta de Nadal», nadala escrita per Joan Oliver, recentment traspassat, com el nostre petit homenatge a ell, que servà tota la vida l'estima a Jesús, «mestre de l'Amor i del Perdò», amb paraules seves, i, aferrissadament, a Catalunya.

Amb ell, doncs, felicitem tots els nostres socis i amics i anunciants en aquest proper Nadal. Que a tots ens porti un renovellat desig de fer mal al mal, d'esdevenir còmplices de tot bé, de treballar conscientment en tot allò que sigui una presa de consciència humana, catalana i universal.

CARTA OBERTA ALS NOSTRES SOCIS

El dia 11 de maig d'enguany celebrarem la cloenda del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana amb una festa al Passeig de Gràcia, de Barcelona. Nosaltres, els Amics, també hi érem. I amb nosaltres, 50 nenes del Col·legi de la Puríssima, que van ballar les sardanes, al costat de 8.000 nens d'escoles diverses de Catalunya.

Hom pensa que després de vuitanta anys del Primer Congrés de la Llengua, celebrat l'any 1906, ha calgut refermar la nostra parla amb un Segon Congrés, com a signe diferencial de la nostra pàtria. I l'altre signe, la dansa nacional de Catalunya, com l'hem de refermar?

Es ben veritat que Catalunya serà el que els catalans vulguin que sigui. Per això, és lamentable que s'hagin de celebrar congressos per tal de foragitar la tebior, el passotisme, el tant-se-me'n fot que pul.lula entre molta gent de la nostra societat. Avui, potser com sempre, però més accentuat ara, el lema «El que no són pessetes són punyetes» s'està infiltrant en l'esperit del nostre poble.

Els estaments que controlen els mitjans de comunicació, una part perquè els convé, amb fins partidistes, o per negoci, fomenten el consumisme, pagats per les multinacionals, que no saben res del que és l'esperit d'un poble o, millor dit, no el volen conèixer. Les multinacionals no tenen música ni dansa ni literatura catalanes perquè això és un mercat molt reduït. El que tenen és música-soroll, menges-escombraries, indumentària estrofolària,

espectacles-porno, o sigui tot el que pot desfermar l'interès i les apetències del jovent, pintat amb la capa del vernís de la modernitat. Els joves, quan s'adonin que aquest vernís es clivella i fa mala olor, ja han fet tard, ja estan drogats. Això és el que veiem avui totes les hores del dia.

Això que algú en diu nostàlgics, que som els qui vam tenir la sort de rebre una educació pròpia sense influències estrangeres i que no fórem influïts per gent sense escrúpols, que, gràcies a aquests principis, vam aguantar quaranta anys de fosc cor sense malmetre els nostres sentiments, som conscients que lluitem contra corrent. Voldem deixar una llavor perquè quan ja no hi siguem uns altres continuïn estimant i pensant amb Catalunya, com ho vam fer nosaltres, o sigui que les nostres coses, els nostres cants i danses no es perdin. La nostra humil pretensió és que quan aquest moment arribi puguem marxar amb la consciència tranquil·la d'haver defensat l'herència que ens deixaren els nostres avis, amb l'esperança que els nostres néts la continuaran.

Perquè tot això sigui possible ens cal l'ajut de molts dels nostres conciutadans. Aquest ajut té dos vessants: l'econòmic, perquè tot costa diners, i la participació. Ningú no ens donarà res com a premi d'haver-nos quedat a casa. En canvi, donar la cara i sortir al carrer i dir amb fets la nostra presència és la millor paga que podem esperar d'aquesta vida. Unicament així demostrarem que tenim voluntat de ser.

Benvolguts socis d'Amics de la Sardana: parleu amb els vostres amics i familiars. A Vilanova encara som molts que estimem de cor les nostres coses. Digueu-los que s'afegeixin a la tasca comuna, contribuint a fer una entitat nostra forta, que sigui capaç de portar a cap empreses vàlides per al recobriment del nostre poble.

SALVADOR FELIU

Contradansa

LA MÚSICA A VILANOVA: MAGÍ SANS I BARTOMEU

Quan el 10 de gener de 1918 moria Magí Sans i Bartomeu, a l'edat de 74 anys, es tancava un capítol important en la història musical vilanovina, un llarg període en què la música tenia cabdal importància en la vida quotidiana, tant social com religiosa, i que aquest fecund vilanoví emplenà durant més de cinquanta-sis anys amb els seus ballables, misses, versets, trisagis, i amb el seu mestratge.

Magí Sans, que havia nascut el 5 de setembre de 1843, tenia just divuit anys quan el mes d'octubre de 1861 es féu a càrrec de la capella de música de Sant Antoni Abat, com a mestre i organista, després de presentar-se a unes oposicions... que no va guanyar.

Quan el mes de maig de 1860 Jeroni Parera, organista i mestre de capella de Sant Antoni deixà el seu càrrec es feren alguns comentaris sobre la conveniència de convocar oposicions per cobrir aquest lloc, per evitar influències, i disposar així d'un bon professional per a aquest càrrec. Efectivament, la Junta d'Obra de Sant Antoni el mes d'octubre decidí convocar oposicions a celebrar a finals de novembre. Com es pot veure per la convocatòria, el càrrec no era pas senzill, sinó que aplegava una colla d'obligacions musicals força variada. Llegim al Diario de Villanueva y Geltrú, de 14 d'octubre del mateix any, el següent:

«La asignación para la plaza de organista es la de 1.700 reales de vellón anuales. Como maestro de capilla percibe por las 18 ó 20 funciones de obra con sus oficios, vísperas y completas que son de su obligación 1.220 rs. anuales, que deben ser repartidos con los demás individuos de la capilla, teniendo además el derecho privativo de tocar con ésta en las funciones que a petición de los devotos se celebran en la iglesia parroquial, y las demás dependientes de ésta, y en todas las funciones propias de las Administraciones, cobrando los derechos establecidos al efecto, que importan anualmente una cantidad no despreciable. También percibe la parte correspondiente de las cantidades que el Magnífico Cuerpo Municipal satisface por la música que le acompaña en los días que por costumbre asiste a las funciones que se celebran en dicha parroquial iglesia. Y, por último, insiguiendo un antiguo arreglo que no es probable sea derogado, percibe también los honorarios correspondientes por las funciones de bailes y representaciones dramáticas que se dan en los establecimientos dependientes de la Junta Municipal de Beneficiencia, en las que alternan por semestres las orquestas de las dos parroquias que existen en la población.»

El tribunal examinador era format per Mateu Ferrer, organista de la catedral de Barcelona, Miquel Vila, prevere i organista de la Parròquia de Sant Just, també de Barcelona, i Josep Marraco.

Sembla que Mateu Ferrer, que havia estat mestre de capella de Sant Antonia 44 anys abans, qualificà l'orgue d'aquesta església d'inservible, fent notar que ja en els seus temps d'organista a Vilanova aquest instrument era dolent. Tot i aquesta dificultat les oposicions se celebraren com eren previstes. Malauradament no hem pogut trobar els noms dels opositors, però, sigui per la dificultat de poder apreciar la vàlua dels músics en oposició, degut al mal estat de l'orgue, o per la poca qualitat dels aspirants, el càrrec es declarà desert.

L'església de Sant Antoni, doncs, continuava sense mestre de capella oficial. Mentrestant, i des del mes de juny de 1860, aquest càrrec l'ocupava interinament el mestre Josep M. Ferrer.

A mitjan 1861 la Junta d'Obra decideix de convocar novament oposicions, proposant que el tribunal fos el mateix que en les oposicions anteriors. Els regidors que representaven el municipi en aquesta junta s'hi oposaren, proposant com a membre del tribunal el mestre de capella de Santa Maria del Mar, i que aquest escollís dos membres més. Les discussions arribaren a tal extrem que, ja passades les oposicions, l'Ajuntament no volgué assistir en corporació a la processó de la Mare de Déu de les Neus, de tan disgustades com estaven amb la Junta d'Obra de Sant Antoni. Finalment, s'acordà de nomenar àrbitre de la polemica Josep Vinyals, i el tribunal quedà constituït per Josep Barba, prevere, Leandre Suñer i Joan Carreras.

Els opositors al càrrec d'organista i mestre de capella foren: Ramon Torrents, Antoni Oller, Ramon Morella, Jaume Puig (mestre de capella de Santa Maria de la Geltrú), Frederic Serra, Magí Sans i Josep M. Ferrer (mestre de capella interí).

Les oposicions tingueren lloc els dies 12, 13 i 14 de juliol de 1861, i els exercicis obligats foren:

Primer dia: peça a elegir. Psalm «Magníficat». Contrapunt i Llocs.

Segon dia: Baix numerat. Pas forçat i lligadures.

Tercer dia: «Kiries» per a orquestra a quatre veus (composicions originals).

El tribunal considerà guanyador el mestre Antoni Oller i Fontanet, fill d'Antoni Oller, primer mestre seglar de Montserrat i que en aquells moments exercia de mestre de capella a Sabadell.

El nou mestre s'instal·là a Vilanova i ocupà el seu càrrec durant el mes d'agost: el 31 d'aquest mes signa el rebut del seu salari corresponent al mes d'agost i el del salari de la capella pel segon quadrimestre de l'any (tant el mestre com la capella cobraven per quatre mestres).

A partir d'aquest moment la situació es fa confusa, perquè durant el mes de setembre no trobem cap esment del mestre Oller, només la notícia que la seva orquestra toca al Tivoli el dia 8, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat. En el *Diario de Villanueva y Geltrú*, del 25 d'octubre de 1861, veiem un comentari sorprenent: «El Sr. D. Magín Sans nos ha rogado hagamos presente que los Lamentos que se cantan por la Capilla que dirige en la Parroquia de San Antonio...»

El 31 de desembre de 1861, Magí Sans signa un rebut pel salari del tercer trimestre de la capella i un altre rebut de «21 duros 6 reales que me corresponden como Organista y Maestro de Capilla de la presenta Parroquia». Així, doncs, després d'unes polèmiques, Magí Sans, que no les havia guanyades, accedeix al càrrec d'organista i mestre de capella de Sant Antoni Abat. Cal pensar que el mestre Sans havia quedat en segon lloc a les esmentades oposicions, i li fou concedit el càrrec quan, per raons que desconeixem, el mestre Oller hi renuncià dos mesos després d'haver-lo guanyat.

Durant més de cinquanta-sis anys, fins a la seva mort, Magí Sans desenvolupà la seva activitat musical a redòs d'aquesta capella. Fou un prolífic compositor, autor de diverses misses i gran nombre de ballables que interpretava amb la seva orquestra durant el Carnaval i els diversos balls i reunions que es feien tot l'any.

Malauradament quasibé tota la seva obra s'ha perdut per dos camins diferents: Per una part, les obres que hi podia haver a la capella de música de Sant Antoni desaparegueren amb la total destrucció d'aquest temple l'any 1936, amb la consegüent desfeta de les formes musicals seculars (desaparició dels orgues, dissolució de les capelles de música, etc.). Aquest fet deixa sense feina l'organista i fill de Magí Sans, Valentí, que encara que conservava part de l'obra del seu pare, sigui pel ressentiment del malaguanyat organista o per la desídia de la classe musical vilanovina o per altres circumstàncies, es perdé en la seva mort (1956), excepció feta dels materials que pogué obtenir de Valentí Sans el nostre Joan Alemany, aleshores al front de la Secció de Música del Centre d'Estudis de la Biblioteca-Museu Balaguer.

D'aquestes peces recobrades, a més d'una missa de rèquiem, cal fer especial esment d'un volum de versets, que recull una quarantena d'aquestes melodies tan habituals en les nostres processons de Setmana Santa, compostes per Magí Sans, excepte una, original del seu antecessor Jeroni Parera.

No sabem si entre la seva producció figura cap sardana. No descartem però aquesta possibilitat. Altres músics contemporanis seus, com Antoni Urgellés, havien entrat en aquest camp de la composició. Del que sí que tenim constància és d'una «Colección de canciones populares», manuscrit que conté un recull de les melodies que acompanyaven els entremesos i balls de la nostra Festa Major. Aquest manuscrit té una gran importància, perquè es tracta d'una recopilació de melodies feta per un bon músic, directament dels sonadors populars que interpretaven aquestes tonades pels carrers de Vilanova en la segona meitat del segle passat, quan tots aquests balls es trobaven en la seva plenitud. Malgrat d'haver-se perdut l'original, coneixem algunes de les peces recollides en haver estat publicades en diversos treballs d'importants folkloristes que l'havien consultat, com Albert Ferrer, Francesc Blasi i Vallespinosa o Joan Amades.

Magí Sans fou també un excel·lent pedagog. Havia publicat un «Tratado teórico-practico del órgano» i uns «Estudios de modulación». Entre els seus alumnes cal fer esment, a més del mestre A. Montserrat Ayerbe, de Francesc Toldrà qui, al seu torn, dona les primeres lliçons al seu fill Eduard, i molt especialment de Juli Garreta, qui, contràriament al que molta gent creu, no fou autodidacte, sinó que durant la seva estada a Vilanova en la seva joventut, com a aprenent de rellotger, assistí a les lliçons del mestre Sans. Aquesta fou sens dubte una sòlida base per al gran compositor.

FRANCESCA ROIG I GALCERAN

EUGENI MOLERO I PUJÓS

Nascut (1943) al barri barceloní d'Horta. Professional de la informació. Fou responsable del departament de premsa d'una gran empresa catalana, membre de l'equip de redacció del desaparegut setmanari Canigó i, com tots sabem, redactor i col.laborador de diverses publicacions. Pertanyé a la Unió de Periodistes de les Comarques Gironines i fou fundador de l'ACCA (Associació Catalana de Crítics d'Art).

Fou guardonat amb nombrosos premis en els Jocs Florals de l'exili, cinc vegades guanyador del Pau Casals d'assaig sobre tema musical, els premis Ciutat d'Olot, la «Crida als escriptors joves», de la revista Serra d'Or, etc. Els seus estudis entorn de la figura del mestre Conrad Saló foren guardonats a Ginebra i a Lloret de Mar (1972). Havia obtingut altres premis de periodisme, assaig, narració i poesia en certàmens celebrats arreu de Catalunya.

Publicà diverses biografies dels músics: Eduard Toldrà (1963), Rafael Ferrer (Premi Ajuntament de Sant Celoni) (1974), Francesc Mas Ros (1979), i Josep i Manuel Saderra, músics de cobla i compositors (1983), la del pintor Salvador Masana (1964) i la narració «L'altre estatge» (Premi Ciutat d'Olot 1967).

Sota la direcció de Josep Faulí donà a conèixer reportatges i entrevistes, especialment a «Diario de Barcelona» (1974-75) i al Full de la Cultura (1982-83). Dirigí (1982) el diari de la mostra Expocultura, promoguda per la Generalitat de Catalunya. Col.laborador (1982) de la gran Enciclopèdia Catalana.

Estigué fortament vinculat a les comarques gironines, en particular a la capital del Baix Empordà, presentant moltíssimes vegades la cobla La Principal de la Bisbal en els seus concerts i enregistraments discogràfics. Autor d'innombrables treballs de temàtica sardanista, donà a conèixer, l'any 1982, el seu llibre «La Principal de la Bisbal, cobla de la Generalitat de Catalunya».

Des del naixement d'Amics de la Sardana (1966), col.laborà en molts dels actes que organitzàvem, presentant concerts de cobla, fent conferències, escrivint articles, donant idees i estant al nostre costat en els moments més necessaris i difícils. Fou un gran impulsor dels Aplecs de la Sardana de Vilanova i dels programes radiofònics «Juntes les mans» que tingueren lloc a Radio Penedès (1982-85).

Durant l'octubre de l'any 1976 fins el febrer del 1979 publicà en el nostre butlletí una colla d'articles titulats «Els instruments de cobla i els seus executants», que després foren recollits en forma de llibre (1986), per mitjà d'una reproducció facsimil, feta per Rúbrica Editorial, del Prat de Llobregat. Ens deixà el dia 6 d'agost de 1984.

MARIA CARME BARCELÓ

Festes d'AMICS DE LA SARDANA.

amb motiu del XX aniversari de la seva fundació.

Dies 12, 13, 14 i 26 de desembre de 1986

- Divendres, 12** **Al local social** (carrer del Comerç, 4).
7 tarda Inauguració de l'Exposició dels actes i activitats desenvolupades durant els 20 anys. Trobada de les pubilles i acompanyants de la sardana que hi ha hagut a Vilanova durant aquests anys. Projectió del film «La Sardana», d'Antoni Portela.
- Dissabte, 13** **A la Biblioteca Victor Balaguer** (carrer Sant Gervasi, 45).
7 tarda Conferència de l'escriptor Avelí-Gener «Tisner» UNA CULTURA NO ES SOLAMENT UNA LLENGUA.
- 2/4 d'11 nit **Al Teatre principal.**
Concert de sardanes i música catalana. Cobla municipal CIUTAT DE BARCELONA dirigida per Joan Lluís Moraleda. Estrena, a Vilanova del poema «Tirant lo Blanc» del mestre Moraleda, primer premi de Banyoles 1986.
- Diumenge, 14** **A la Peixateria Vella** (carrer de la Unió).
10 matí Trobada, amb xocolatada, de tots els infants de la ciutat que en aquest moment estan aprenent a ballar sardanes a les Escoles de la Puríssima, de les Tereses i Sant Jordi, a l'Escola del Garraf (de la Societat Dansaires Vilanovins) i a l'Associació de Veïns de la Geltrú. També hi participen els infants que ara n'estan aprenent a l'Entitat Amics de la Sardana, de Sitges.
- 12 migdia **A la plaça de la Vila.**
Sardanes. Cobla NEAPOLIS.
- 2 tarda Apat de germanor.
- 7 tarda **Al Teatre Principal.**
Actuació de l'ESBART TERRASSA dirigit per Lluís Puig.
- Divendres, 26** **A la plaça de la Vila.**
Sant Esteve Sardanes. Cobla SITGETANA.
12 migdia
- Per als dos dies d'espectacle al Teatre Principal, els imports de les entrades seran:
Socis: 2 dies: 300 ptes. 1 dia: 200 ptes.
No socis: 2 dies: 400 ptes. 1 dia: 250 ptes.
- Per tenir dret al descompte, els socis hauran de venir a recollir les localitats, que seran numerades, al nostre local (carrer del Comerç, 4), els dies 9, 10 i 11 de desembre, de 7 a 9 del vespre.
- La taquilla del Teatre Principal, per als dos espectacles que anunciem en les altres pàgines, estarà oberta els dies 12 i 13, d'11 a 1 del migdia i una hora abans de cada acte.

TEATRE PRINCIPAL

Dissabte, 13 de desembre de 1986

A dos quarts d'onze de la nit

CONCERT DE SARDANES I MÚSICA PER A COBLA

Primera part

SOL IXENT	Eduard Toldrà
PRIMAVERAL	Juli Garreta
L'ÚLTIM ADÉU	Manuel Saderra i Puigferrer
(A la memòria d'Eugeni Molero)	
SANT MARTÍ DEL CANIGÓ	Pau Casals
TIRANT LO BLANC	Joan Lluís Moraleda

- Casament del Rei d'Anglaterra
- Desfeta i mort del Gran Turc
- Prometatge de Tirant i Carmesina
- Balls i festes de la Gran Victòria

Primer premi musical d'obres per a cobla de les viles de Ceret i Banyoles, 1986 - 2a. edició.

Segona part

IMPRESSIONS CAMPEROLES (glossa)	Joaquim Serra
- Albada	
- La Vall dels ecos	
- La festa	

MEDITERRANIA-3 (suite en tres temps)	Rafael Ferrer
Primer premi al Concurs Internacional Pau Casals.	

VISTES AL MAR	Eduard Toldrà
Transcripció per a cobla, feta per J.Ll. Moraleda, del 3r. temps del quartet de corda.	

LES DANSES DE VILANOVA (glossa)	Eduard Toldrà
---------------------------------	---------------

COBLA MUNICIPAL CIUTAT DE BARCELONA

Director: JOAN LLUÍS MORALEDA

Presentació i comentaris: Maria del Carme Barceló i Salvador Butí.

Hi col·laboren: GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE VILANOVA I LA GELTRÚ

Preu populars: entrada 250 ptes.

TEATRE PRINCIPAL

Diumenge, 14 de desembre de 1986

A les set de la tarda

ESBART TERRASSA

Direcció: Lluís Puig

Primera part

JOTA DE CALCIGAR (Ribera d'Ebre, Terra Alta)

Accèssit al premi «Vicente Escudero» 1984

QUADRILLA (Granollers)

BOLERO CREUAT (Ribera Baixa)

ES BALL DE BOT (Mallorca)

- So de pastera (Cançó)

- Jota marinera

- Bolero vell de l'amor

- Mateixa de primavera

CONTRAPAS I MORISCA (Gerri de la Sal)

MARINA

Segona part

BALL DE DONZELLES

NO US FIEU DE DONZELLES (cançó)

BALL CERDA

L'ESPUNYOLET

LA GALA

El pas de noies a joves, el festeig amorós, les noces i el dret de cuixa del senyor feudal, reflectit en danses rituals i cerimonioses de pobles i comarques ben diferents, i allunyades.

VERGES 50 (música de Lluís Llach)

- El vent

- El mercat a la plaça

- Els carros

- L'escola

- La processó

He utilitzat la dansa popular catalana com a mitjà d'expressió per intentar de fer-vos arribar el que jo he sentit en escoltar Verges 50. Lluís Puig

AQUESTA PRESENTACIÓ FORMA PART DEL XIÈ PLA D'ACCIÓ
CULTURAL DEL PERSONAL DE LA CAIXA DE PENSIONS.

Amb la col.laboració de l'AJUNTAMENT DE VILANOVA I LA GELTRÚ

Preu popular: entrada 250 ptes.

EL MESTRE JOAN LLUÍS MORALEDA I EL SEU POEMA MUSICAL TIRANT LO BLANC

Va néixer a Santa Maria de Palautordera. Va cursar la carrera musical al Conservatori de Barcelona. Està en possessió del Premi d'oboè i el d'Honor i, posteriorment, l'Extraordinari de Composició, del mateix centre. L'any 1968 va ingressar a l'Orquestra municipal de la Ciutat de Barcelona com a instrumentista d'oboè. Estudià direcció amb Antoni Ros Marbà, però davant les dificultats d'obrir-se camí en aquest camp demanà l'excedència de l'orquestra i es posà a treballar pel seu compte en música per a publicitat, alternant-ho, dins el possible, amb tasques de direcció.

Premis que ha obtingut:

1973. Primer de música per a cobla en el concurs «Joaquim Serra», amb «Auca tràgica i mort del Plem».

1974. El «Ciutat de Barcelona» pel recull de sardanes «Les Rambles barcelonines».

El 1978 estrena la «Suite segarrenca», en el desè aniversari de la cobla Ciutat de Barcelona.

Entrà més en contacte amb aquesta cobla en una altra audició de la mateixa obra en el marc del Grec 84. Poc després fou nomenat director titular de la cobla municipal, direcció que actualment ostenta. És director de l'Orquestra de Cambra del Garraf, de la qual formen part coneguts instrumentistes de Vilanova.

Acaba de compondre la sardana «Una veu per al món» que és una adaptació a instruments de cobla de l'himne del 2on. Congrés Internacional de la Llengua Catalana, del qual és l'autor, amb lletra del poeta Foix.

En la Festa de la Música per a cobla, de les Festes de Sant Martíà, celebrat a Banyoles el dia 20 d'octubre passat, obtingué el Primer premi musical d'obres per a cobla de les viles de Ceret i Banyoles amb el poema cavalleresc o petita simfonia en quatre temps TIRANT LO BLANC, referència a la novel·la de Joanot Martorell.

Breu descripció de TIRANT LO BLANC (poema musical)

El primer temps és una entrada que ens situa en l'època de justes i torneigs medievals. El segon, el Combat, és un intent de sobrepassar les assignacions que normalment té la cobla, en una atrevida harmonia. El tercer és una romança, un moment romàntic entre els dos protagonistes, en Tirant i la seva promesa Carmesina. El quart és un contrast respecte del segon temps, ja que utilitza els instruments com si volguéssim imitar la música del Renaixement.

LA COBLA SITGETANA

Aquesta cobla, que nasqué el dia de Sant Esteve de l'any 1964, ha tingut una vida paral·lela amb la nostra entitat. Si avui nosaltres, els Amics de la Sardana, celebrem el nostre vintè aniversari, aquesta formació musical properament complirà vint-i-dos anys de vida ininterrompuda, dedicada a amenitzar moltes de les ballades de sardanes d'aquestes contrades.

Gràcies a aquesta cobla, Amics de la Sardana durant molts anys ha pogut anar celebrant les seves tradicionals ballades, que, d'altra manera, s'haurien d'haver escatimat, per tal d'anar reajustant els pressupostos.

Ja ho dèiem en el butlletí de gener-febrer del 1975, amb el títol «Els 10 anys de la Cobla Sitgetana»

«...Nosaltres, els sardanistes vilanovins, volem festejar també aquest àniversari, perquè el considerem com a cosa nostra» ...Ells són una part importantíssima per a l'expansió de la sardana a la nostra vila i a tota la comarca. Sense ells, aquesta revifalla del sardanisme no hauria estat del tot possible»

Recordem també que en l'audició del dia de Sant Esteve de 1974, dia exacte de l'aniversari, Amics de la Sardana va imposar al banderí de la Cobla una llaçada que constituïa el símbol de tot l'afecte que sentim vers els músics sitgetans.

Novament des de les pàgines del nostre Butlletí, volem, una vegada més, retre un petit homenatge a aquesta cobla, recordant els seus començaments.

A la veïna vila de Sitges, van tenir la sort de comptar amb un gran sitgetà, Samuel Barrachina i Esquiú, que encara que nascut a Villanueva del Campo (Terol), la integració fou tan gran, que presidí durant molts anys la Comissió de Festes, recobrant moltes de les tradicions perdudes de la veïna vila, i creant l'Escola de Grallers, d'on més endavant, també per iniciativa seva, sorgí la Cobla Sitgetana.

Quasi tots els primers components eren grallers. En els assaigs, van començar a parlar de la formació d'una cobla. Assabentat d'aquesta inquietud, en Barrachina, féu seu el compromís de trobar els instruments i, no se sap com, en poc temps els tingueren disponibles i començaren a preparar-se.

Com hem dit al començament, el dia de Sant Esteve de l'any 1964, apadrinats per Alícia (filla d'en Samuel Barrachina), a la sortida d'Ofici al Santuari de la Mare de Déu del Vinyet, mossèn Pascual Prats i Boira, rector de Sitges, féu la benedicció de la cobla, que tot seguit efectuà la seva presentació, dirigida per l'enyorat mestre Gabriel Pallarès, enmig d'un brogit festiu i d'alegria de grat record.

Els primers músics foren: flabiol, Manuel Rius; tibles, Lluís Ràfols i Sabaté i Joaquim Ràfols; tenores, Manuel Vendrell i Joan Montaner; trompetes, Antoni Nicolàs, Joaquim Ràfols i Lluís Ràfols i Gual; trombons, Oscar Martí, el nostre estimat vilanoví, i Sadurní Mestres; fiscorns, Cristòfol Rubí i Joan Montaner; contrabaix, Joan Villarroya.

Els actuals components són els següents: flabiol, Manuel Rius; tibles, Josep Torrens i Lluís Ràfols i Gual; tenores, Manuel Vendrell i Antoni Olivé; trompetes, Francesc Ramos i Mateu Garcia; trombó, Joan Yll; fiscorns, Francesc Garcia i Joan Gordillo; contrabaix, Sadurní Mestres.

Com podeu comprovar, alguns dels qui van començar en la primera formació, avui, encara hi segueixen, d'altres formen en altres cobles. Es el cas d'Oscar Martí, el qual, a més de crear i dirigir «La Banda Puig», s'encarrega de tocar el trombó en la recent formada cobla Neàpolis de la nostra ciutat. Cristòfol Rubí ha passat a formar part de la cobla Miralpeix.

Altres, per diferents motius, han deixat la feina, i lamentablement, hem de plorar l'adéu definitiu i prematur del joveníssim Joan Montaner i Nebleza, com així mateix, també, la mort del seu pare, Joan Montaner (en Pere Pau), que al cel siguin.

Per contra, hem de celebrar joiosos la tasca que el mestre Rius ha realitzat en el camp de la composició. L'amic Manuel ha compost gran nombre de sardanes, moltes d'elles dedicades a amics i entitats vilanovines que molt ens plauen i agraïm. D'entre les seves composicions cal ressaltar la que va dedicar als sardanistes de Piera (Anoia), organitzadors anuals de l'Aplec, i que porta precisament per nom «l'Aplec de Mas Bonans», a la qual posà lletra el poeta Nadal. Cada any tothom la canta, quan s'interpreta, esdevenint l'himne de l'Aplec.

També en Rius va compondre una sardana que dedicà al nostre ex-president i constant sardanista Manuel Prats, amb el nom de «El Ros de Vilanova», així com d'altres, com per exemple, la que porta per títol «La platja de Vilanova».

Quant a les audicions interpretades per aquesta Cobla contractada per «Amics de la Sardana», durant aquests vint anys n'ha tocadés 140 que representen el 60% en relació amb les 240 que en total ha patrocinat la nostra Entitat i que significa una mitjana de set l'any executades per la Cobla Sitgetana, d'un total de 12 o sigui, una ballada mensual, que coincideix amb el propòsit que es va fixar en constituir-se «Amics de la Sardana», la trajectòria de la qual Entitat es manté fins al present.

Tots els sardanistes estem en deute amb la cobla Sitgetana per la tasca realitzada al llarg d'aquests anys. Des d'aquestes pàgines els encoratgem a seguir endavant, tot esperant que s'acompleixin els vint-i-cinc anys, per demostrar el nostre reconeixement i estima a una cobla que tot i essent sitgetana, estimem com a cosa nostra.

Endavant, amics. I per molts anys.!

DANIEL FLOR

EL MISSATGE DEMOCRATIC DE LA SARDANA

Ara que tant es parla de democràcia, la sardana ho és per excel·lència, de sempre, per naturalesa pròpia.

És així perquè dona cabuda a tothom i no fa distinció de condició social entre els qui hi participen. L'anella es pot engrandir tot el que l'espai físic ho permeti.

La sardana, doncs, no és partidista. No és d'un grup determinat. És de tots i per a tots. És una dansa oberta i tancada alhora. La forma de rotllana li dona més el sentit de germanor que per ella mateixa ja comporta. Només hi ha un cas especial i únic al poble d'Amer. És el cas de la Sardana del Batlle que no es tanca i té, o pot tenir, una forma d'espiral.

Veiem com ens ho diu el català-alemany Til Stegman, defensor aferrissat —precisament a Alemanya— de la llengua catalana i de la nostra cultura. Ho explica en el «Missatge al món sardanista» d'enguany llegit a la vila de Premià de Mar el 20 d'abril en ocasió d'ésser proclamada XXVI Ciutat Pubilla de la Sardana per l'Obra del Ballet Popular.

«Aquella i l'altra rotllana, formada per nombre no prescrit de persones, on entren joves i vells, indiferents a l'edat, pobres i rics —per dir-ho així— que fraterナルment posen robes i bosses apilades (sense discriminació social) catalans i no

catalans (**sense segregació nacional**) i, dones, sense aparellament ni separacions estrictes de sexe, com tampoc prescripcions sexistes. Això em sembla especialment remarcable. En la majoria de danses europees l'home condueix i marca el pas de la dona. Al contrari, en la sardana no hi ha la més petita subordinació de la dona. Ho trobo francament excepcional. I cal dir, a més, que **la sardana és visceralment democràtica**, per estrany que sembli d'aplicar adjectiu a una dansa».

Al final del missatge, Til Stegmann ens diu que a Hamburg s'enllesteix una tesi doctoral de centenars de pàgines sobre la dansa nacional dels catalans. Ens sentim freturosos de poder llegir aquesta tesi tan bon punt es publiqui.

Ens commou el pensament enriquidor que exposa en el seu Missatge, com a desig de futur de la sardana i que dubto que a cap català no se'ns hauria ocorregut ni menys ens hauríem atrevit a proposar, perquè seríem titllats d'agosarats folkloristes pancatalanistes.

Aquest punt de vista el copiem paraula a paraula, lletra a lletra, tot cloent aquest petit article.

«...la sardana, empordanesa i selvatana, s'ha fet catalana del Principat i de la Catalunya Nord. Seria tot natural que continuï prenent importància solidària en tots els catalano-parlants, és a dir, **per a aquella Catalunya que ja s'està proposant com a nom que senzillament abasti tots els Països Catalans**, tot el KATOLONIEM de la «Catalanische Sprache» (llengua catalana) **dins un món de convivència pacífica regida pel respecte de tots els pobles!**»

ANGEL OLIVÉ I GATELL

ELS AMICS DEL BESTIARI I DE LA CULTURA POPULAR

El GABICP (Grup d'Amics del Bestiari i Cultura Popular) sorgí de resultes de la celebració del Cinquè aniversari del drac gros de la Geltrú. El maig de 1983, els seus creadors, els germans Salvador i Abel Masana Saburit i Ramon Saumell, s'uniren per tal d'aconseguir de reunir i catalogar tot el bestiari fantàstic i popular de Catalunya i fer-ne possible l'expressió mitjançant les seves tècniques artístiques.

Tots tres artistes ja estaven introduïts en el món folklòric, ja des d'anys abans. Des de formar part del Drac de la Geltrú, fent exposicions i recollint material de festes tradicionals catalanes, com filmant pel·lícules de temes de tradició popular, entre d'altres.

El GABICP, des de la seva aparició en el món cultural de Catalunya, ha pretès la recopilació de tot el bestiari de Catalunya, des del més antic fins el més modern. Dins d'aquesta atmosfera ens hem vist obligats a fer tot un estudi dels orígens i recopilar el màxim de documentació, tant del bestiari actual com del desaparegut, com la realització d'un petit diccionari del bestiari per tal de diferenciar i classificar els diversos tipus d'imatges animals que configuren el nostre bestiari fantàstic i popular.

Aquesta documentació històrica, però, no era la nostra fita cabdal, sinó que, a través de tres camps artístics, fer ressaltar aquest món mític-festiu del nostre bestiar col·lectiu. Aquest és el propòsit principal del nostre Grup, a través d'una recopilació de tot tipus de carcasses, realitzar un treball plàstic que busca la valoració, la impressió d'una força i la importància que requereix aquest món i reforçar-lo des d'un camp ja no merament folklòric, que el té, sinó des del camp de l'art, com a peces d'art que moltes d'elles són, i com a element d'inspiració i d'expressió artística. Ja des del vessant pictòric de Salvador Masana Saburit, de la mà de la seva pintura mediterrània de foc, fum i color, com també des de l'escultura del seu germà Abel, mitjançant la reestructuració del bestiar amb formes i plans geomètrics. O, ja des de l'audiovisual de Ramon Saumell, el qual, a través de l'objectiu de la seva cambra fotogràfica, capta no ja la peça en si, sinó també els elements i detalls de la bèstia, que li dóna una visió molt més personal i màgica del nostre bestiar.

A través d'aquests àmbits artístics i documentals pretenem de mostrar el que és el bestiar a tot el poble de Catalunya a fi que el conegui, el respecti i que l'incorpori com un element més d'autodeterminació de la nostra cultura com a país. Per això, aquest muntatge, format per aquests tres camps artístics, pintura, escultura i audiovisual, que és l'objectiu del GABICP, constitueixen l'exposició itinerant del bestiar fantàstic i popular de Catalunya, el qual, en aquests moments, ja ha estat presentat en diverses poblacions, com són Vilafranca del Penedès, Sant Pere de Ribes, Solsona, Sitges, el Vendrell i, fa poc, al Museu Balaguer, de la nostra ciutat, concretament la segona quinzena del mes d'abril passat.

Dins el GABICP hi ha tota una colla de socis anònims que s'encarreguen de diverses feines. Sense ells no podríem funcionar. Ells s'encarreguem de la part tècnica musical i de l'attrezzo, com també del camp de la informació i publicació.

En aquest últim aspecte també tenim la nostra pretensió, si bé no sabem encara quan serà la sortida al carrer. Es la de realitzar un llibre de tot el Bestiar de Catalunya, abarçant tot el conjunt dels Països Catalans. En aquest objectiu cal destacar l'escriptor i cronista casteller Eloi Miralles i Figueres, com a persona encarregada d'afrontar el fei i obtenir suport per aconseguir-ho, a partir de tot el que portem recollit. Mentre això no es faci efectiu, hem pogut treure a la llum un llibre sobre el Bestiar del Garraf, escrit per l'esmentat Eloi, amb la col·laboració documental del nostre arxiu i amb el suport de l'Ajuntament de la nostra ciutat.

Per altra banda, amb la presentació del nostre Grup a Vilanova també s'ha pogut realitzar l'edició del «Bestiar», diari de l'exposició del bestiar, elaborat i coordinat per un altre col·laborador, com és Francesc Marc Alvaro, un jove periodista vilanoví, tot això amb el patrocini de la Caixa d'Estalvis de Catalunya, i editat per nosaltres.

Aquesta visió en tres camps del bestiar fantàstic i popular és el primer cop que ha estat possible al nostre país. Per altra banda, aconseguir de recopilar tot el bestiar actual i anterior, cal dir que és una feina de renovació i d'actualització, ja que des del Costumari de Joan Amades fins els nostres dies, ningú no s'havia preocupat de revisar-ho ni d'estudiar-ho en profunditat.

GABICP

ACTIVITATS 1986

- 6 gener, festa de Reis.
Ballada amb Cobla Sitgetana.
- 16 febrer.
Ballada amb Cobla Sitgetana.
- 16 març.
Ballada amb Cobla Sitgetana.
- 30 març.
Pasqua de Resurrecció. Sortida de Caramelles.
- 5 abril.
Conferència de Xavier Garcia sobre el Congrés Internacional de la llengua. Primer acte que se celebra a Vilanova sobre aquest tema.
- 27 abril.
Diada Universal de la Sardana.
Ballada amb Cobla Neàpolis. Primera actuació a Vilanova.
- 30 abril
Participació en l'acte de tot el poble, a la plaça de la Vila, del Congrés de la Llengua.
- 14 juny.
VI Nit de la Sardana. Cobles Mediterrània i Sant Jordi, a la Rambla Principal.
- 15 juny.
Participació a l'Aplec Sardanista, a Montserrat, organitzat per l'Obra del Ballet Popular. Col·locació, al monument a Pep Ventura, del clau commemoratiu del 40è aniversari de la Secció Folklòrica.
- 10 juliol.
Ballada amb Cobla Neàpolis, a l'ermita de Sant Cristòfol.
- 28 setembre.
Una dotzena de companys, junt amb joves del Congrés de la Llengua, van a Montserrat, a l'acte organitzat per la Crida a la Solidaritat, amb motiu dels incendis de

l'estiu. Carta a la comunitat benedictina, d'adhesió, contestada tot seguit per l'abat Cassià.

- 5 octubre.
Organització, juntament amb A.E. Talaia, de l'Aplec de Tardor a Lurdes. Sardanes i ball vuitcentista per Cobla Neàpolis.
- 16 novembre.
Aportació de trofeu al concurs de sardanes revesses organitzat per la Colla Retorn.
Cada dissabte uns monitors dels Amics val al Col·legi de la Puríssima a ensenyar a ballar a un grup de 35 alumnes. Cada dimecres, un altre grup va al Col·legi de les Tereses, des del primer d'octubre, amb participació de 43 nenes.

Relacions amb altres entitats sardanistes:

Tractant de refermar les relacions amb les altres entitats sardanistes locals i comarcals que també assisteixen a les nostres ballades, en justa correspondència hem assistit als actes organitzats a la plaça d'Enric Ricart pels Dansaires Vilanovins, a la plaça de Sant Cristòfol i a la Rambla del Castell organitzats per la colla Retorn.

També, a Sitges, en algunes ocasions, com és l'Aplec i la Nit de la Sardana i a les ballades al cap de la vila l'11 de setembre, a l'Oasi i al Vinyet, organitzat pels Amics de la Sardana, de Sitges.

Hem anat a Vilafranca del Penedès, al Vendrell, a Sant Sadurní d'Anoia, a Cubelles, a Calafell, als Aplecs de Barcelona, a les Festes de Sant Martíria de Banyoles, al seu Aplec i Concert.

SARDANA I FUTUR

Els dies 27 i 28 de setembre s'ha celebrat a Vic un debat sobre «Sardana i futur», en el qual han participat entitats sardanistes de Catalunya, Catalunya Nord i Andorra. Entre elles hi hem estat presents nosaltres.

Davant d'unes tendències individualistes i insolidàries de la nostra societat, induïdes per una televisió manipuladora, que aïllen l'individu, i amb el domini de les multinacionals del disc i del vídeo, que perjudica la cultura autòctona, hem de potenciar la nostra dansa, pel que comporta d'actitud cívica, democràtica, de participació, de retrobament, de germanor amb les mans unides i els braços enlaire, sense preguntar si s'és gran o petit, ric o pobre, del nord o del sud.

Entre les conclusions és de destacar el projecte de crear una federació d'entitats sardanístiques dels Països Catalans, com també la proposta de creació d'una escola de formació de monitors d'ensenyaments de la sardana.

Aquesta trobada ha de servir per fer realitat, una vegada més, l'esperit català, en el seu més ampli sentit, de viure i conïure.

COBLA NEAPOLIS

Talment com parlàvem en el número anterior, aquesta nova cobla vilanovina encetà la seva vida musical, amb una ballada a la plaça de la Vila el diumenge dia 27 d'abril, a la tarda, festa de la Mare de Déu de Montserrat, organitzada per Amics de la Sardana.

De fet, havia fet la seva primera presentació en públic el diumenge anterior, dia 20, a Cubelles. Podem, però, considerar, si se'ns permet, que fou el primer assaig. Ja allí tots els comentaris foren òptims. En la primera actuació entre nosaltres això es ratificà. Conjunt, tonalitat, modulacions, tant en el metall com en els instruments primers, en tot demostraren una gran sensibilitat, un escolliment primmirat de peces. Ho demostrà el nombrós públic que ballà i que els escoltà, amb perllongats aplaudiments. Era una confessió, dita ben clarament, de tenir una gent entusiasta, conscient, estudiosa, que es dedica entre nosaltres a la música catalana.

Per molts anys! Els desitgem voluntat, constància, tenacitat, i molta modèstia, per saber que cada dia ho poden fer encara millor. Es una gran cosa que Vilanova pugui comptar des d'ara amb músics que estimen la música popular i que hi saben donar tot l'escalf.

L'ARBRE DE LA LLENGUA

El dia 20 d'abril, un grup d'Amics de la Sardana assistiren al gran Aplec de Sardanistes de Sentmenat (Vallès Occidental), dintre el qual, per segona vegada, es va fer la gran rotllana, que encerclava la vila, en la qual prengueren part més de 5.000 persones. L'Aplec era un acte més dintre dels organitzats pel II Congrés Internacional de la Llengua Catalana i amb motiu del desè aniversari del diari AVUI. Un altre moment important fou la plantació, en una plaça, de set alzines sureres, símbol de les terres on és parlada la nostra llengua: Catalunya, País Valencià, Illes Balears, República d'Andorra, franja catalana d'Aragó, Catalunya Nord i la ciutat d'Alguer, a l'illa de Sardenya.

LA PLAÇA DE LA VILA FOU UN CLAM

El passat 30 d'abril, a les 8 del vespre, la plaça de la Vila, plena pràcticament de gom a gom, fou tot un clam, juny amb el de centenars de llocs de les terres catalanes, en l'obertura del Congrés de la Llengua.

L'Orfeó Vilanoví, el cor de la Unió Vilanova, el grup de cantaires d'Amics de la Sardana, i tot el poble, sota el guiatge de la Banda Puig, van entonar l'Himne del Congrés. Xavier Orriols va llegir un text, uns fragments del qual són els següents:

1. Cal que es valori positivament l'esforç dut a terme, pels castellanoparlants a l'hora d'aprendre la nostra llengua comuna, malgrat que molts catalanoparlants no facilitin, amb la seva actitud, a voltes inconscients i a voltes per costum, la seva plena incorporació en el procés de normalització lingüística.

2. La necessitat d'una clara i oberta identificació de l'Administració central, autonòmica i local amb el procés de normalització lingüística del país.

3. La necessitat que els comerciants, professionals i industrials incorporin plenament l'ús del català en tots els àmbits de la seva activitat.

4. La necessitat que els mitjans de comunicació de Vilanova tinguin una presència efectiva i digna de la llengua en la seva tasca informativa. Cal que es facin conscients de la necessitat que la població té d'una premsa i unes emissores locals plenament integrades en la nostra cultura.

Al final, la Cobla Neàpolis, amb gest que l'honora, interpretà, desinteressadament, tres sardanes.

**PROGRAMA DE LA BALLADA
DEL DIUMENGE 14 DE DESEMBRE AL MIGDIA**

GOTA D'AIGUA.....	Joan Calders
L'APLEC DE TARDOR	Conrad Saló
LA BARCA BLANCA	Manuel S. Puigferrer
L'APLEC DE VILANOVA	Lluís Buscarons
L'AVI ANDREU	Pau Sicart
XX AMICS-VERSARI.....	Carles Sagarra

L'última sardana és una gentilesa del jove vilanoví Carles Sagarra, tiple de la Colla, que ens la dedica en la nostra festa.

DIR POBLE ÉS PER A MI COM SI DIFUÉSSIM LA SOLERA SOCIAL, EL TERRER ESPIRITUAL HUMA EN QUE TOTS TENIM LES ARRELS, AIXECANT-NOS A CADASCÚ, MÉS O MENYS, COM PLANTES AMB UNA O ALTRA FORMACIÓ, I AMB LES VIRTUTS I VICIS QUE L'ATZAR DE LA GERMINACIÓ HA INFOS EN CADA NATURALES. EN AQUESTA CROSTA ESPIRITUAL HI HA TOT EL PAS-SAT I TOT L'ESDEVENIDOR DE LA HUMANITAT: TOT SURT D'AQUEST TER-RER I TOT HI TORNA PER REFER, EN LA SEVA VIRTUT GERMINADORA, LA FORÇA DE LA VIDA O PER TRANSFORMAR-LA. JOAN MARAGALL.
En la commemoració, el proper dia 20 de desembre, dels 75 anys de la seva mort.

**SARDANES A L'ERMITA DE
SANTA MAGDALENA**

El passat dia 22 de juliol, festa de Santa Magdalena, a la tarda, se celebrà una ballada de sardanes al davant de l'ermita vilanovina del mateix nom.

Fa cinc anys que en el mateix lloc i dia debutà la cobla Miralpeix i ho ha vingut fent en

els anys successius, sempre gratuïtament. En-guany ha continuat aquest costum la cobla Neà-polis, de la mateixa manera desinteressada.

També, com en les anteriors vegades, la colla RETORN, vinculada a Amics de la Sardana de l'A.E. Talaia, obsequià tots els assistents amb coca i vi.

Desitgem que aquesta ballada es mantingui tots els anys.

Adquiriu butlletes de la Rifa de Nadal.

El nostre número: 10.060

Sugrañes

JOIERIA - ARGENTERIA

Llibertat, 147

815 00 30

Tanit

LLIBRERIA - PAPERERIA
PREMSA

Rambla de la Pau, 60

815 32 02

SPORTS

PUMARETA

PESCA - CISTELLERIA
MODELISME AERI I NAVAL

Llibertat, 139

815 26 67

Nou Segle

(nova direcció)

MERCERIA - PERFUMERIA
GENERES DE PUNT
I CONFECCIÓ

Ferrer i Vidal, 8

815 00 46

NOVELTY

LLISTES DE NOCES,
OBJECTES DE REGAL
I DECORACIÓ

Llibertat, 42

815 16 04

Mallorca

CONFITERIA I PASTISSERIA

Llibertat, 120

815 09 19

HERBOLARI L'ESPIGOL

PRODUCTES INTEGRALS,
REGIM, DIETETICA.
CONSULTORI NATURISTA

Rambla de la Pau, 103

815 13 11

GRAN ASSORTIT DE DISCS
I TOTA MENA D'ARTICLES
MUSICALS

Sant Sebastià, 24

893 07 70

CASA ANDREU

PRESTATGES, MOBILIARI
D'OFICINA i AUXILIARS.

Plaça de la Vila, 1

893 15 88

Restaurant Marina

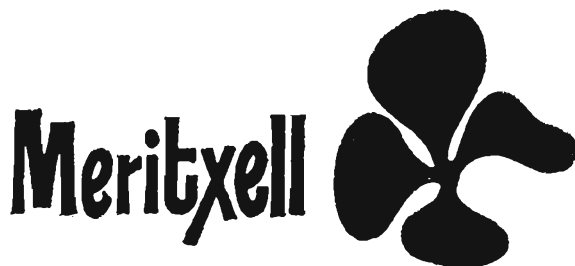
(Can Coll)

LA CASA DE LA FANTASTICA BOUILLABAISSE

Obert tot l'any

Platja de Vilanova

815 54 17

ROBA PER A NENS I JOVES

Gas, 12

815 01 20

Ens plau
manifestar el nostre agraïment
a les Institucions i Entitats
que ens han ajudat amb motiu de
les festes del nostre XX aniversari.

GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
AJUNTAMENT DE LA NOSTRA CIUTAT
FUNDACIÓ PÚBLICA DE SERVEIS CULTURALS, DE VILANOVA
ASSOCIACIÓ DEL PERSONAL DE LA CAIXA DE PENSIONS
BIBLIOTECA VÍCTOR BALAGUER
AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

BANCO DE BILBAO
BANCO DE VIZCAYA
BANCO HISPANO AMERICANO
CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA
CAIXA D'ESTALVIS DE BARCELONA
CAIXA D'ESTALVIS DEL Penedès
CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL DE TARRAGONA

Amics de la Sardana. Carrer del Comerç, 4. Vilanova i la Geltrú. President: Josep M. Fauquer.
Butlletí Director: Xavier Garcia. Equip de difusió: Daniel Flor, Lluïsa Carbonell, Xavier Orríols.
Dibuix portada: Daniel Flor. Número 128. Desembre de 1986.